

Múgica i Corcuera volen collar més els presos d'ETA

L'operació contra ETA desfermada per les policies espanyola i francesa arran de la detenció a Sevilla el dos d'abril passat d'Henri Parot, va permetre que el govern espanyol recuperés una altra vegada la iniciativa política en la lluita antiterrorista i que preparés noves mesures per contrarestar la pervivència d'alguns *santuaris* al sud de França i el manteniment d'un cert suport popular a Euskadi. Al marge de diverses conseqüències de caire policíac i judicial de les detencions d'abril, como pot ser el processament i enjudiciament per primera vegada de militants d'ETA a França amb acusacions greus, segurament la més important és la que va proposar dimecres el ministre de Justícia, Enrique Múgica, als partits parlamentaris: que els condemnats per delictes de terrorisme i de narcotràfic compleixin les penes senceres i no es beneficiïn, per tant, de les reduccions que preveu el Codi Penal i el reglament general penitenciari. Això significa el retorn a les mesures excepcionals, a una legislació específica per als *etarres*.

El ministre Múgica, que es va reunir amb els portaveus del Congrés de Diputats acompanyat del ministre de l'Interior, José Luis Corcuera, no va lliurar encara l'avantprojecte de reforma dels dos articles del Codi Penal afectats per aquesta decisió, el 70 i el 100. Es va limitar a sondejar els partits per veure si trobava un suport suficient, i va rebre una resposta desigual, poc entusiasta en termes generals. La idea del govern central era palesa. L'eliminació per Llei de la redempció de penes serviria per a pressionar els presos d'ETA i el seu entorn familiar, en el sentit d'obligar-los a triar entre penes molt més

llargues a la presó o la reinserció social. El ministre ja va puntualitzar que no es tractava d'un agreujament de les penes, tal com feia la Llei Antiterrorista abolida, però es tracta d'un pur tecnicisme, ja que a partir de la reforma els presos d'ETA estaran més anys a la presó que els comuns, excepte els narcotraficants. Anorreats els col·lectius de presos per la política de dispersió duta a terme darrerament, els condemnats hauran de prendre una decisió individual i transcendent: o complir la condemna sencera, moltes vegades superior als trenta anys, o passar pel despatx del director de la presó i signar la reinserció en les condicions que fixa el govern.

ELS PARTITS FAN MATISACIONS

Els partits de l'arc parlamentari van rebre les explicacions amb molta cautela, fins i tot aquells que, com el PP, són partidaris d'endurir el càstig als terroristes i als narcotraficants, adduint que els seus delictes causen una gran alarma social. Per començar els partits bascos, especial-

ment Eusko Alkartasuna i Euskadiko Eskerra, no veuen de bon ull que es doni un tracte excepcional als membres d'ETA, ja que això enforteix l'argument d'ETA que diu que els seus no són presos comuns, sinó polítics o de guerra, i per tant excepcionals. D'altra banda, això els permet accentuar el seu victimisme davant de l'aparell estatal. Per esvair aquesta imatge aquests partits creuen que valdria més esperar la reforma total del Codi Penal i discutir llavors aquesta possible mesura.

Altres partits com el PP o CiU temen que la reforma del Codi Penal atorgui una discriminació excessiva al govern a l'hora de concedir la reinserció, cosa que pot provocar discrepàncies. L'aplicació d'aquesta iniciativa hauria de ser en qualsevol cas automàtica i no a parer del govern de torn. Ara bé, els uns i els altres van deixar clar que els dos pactes antiterroristes, el de Madrid i el d'Ajuria Enea, es mantenen intactes i que ningú té interès a dur les discrepàncies tan enllà que els faci perillar. El mateix ministre Corcuera va assegurar en públic que el govern central no farà ni un pas que pugui comprometre l'acord existent.

El problema és que el govern té pressa per cargolar una mica més el presos i aprofitar els èxits policíacs del mes d'abril. És possible que, desfet l'escamot itinerant i perseguida la cúpula

etarra en territori francès, a l'organització armada li costi refer els seus esquemes operatius. De fet, des del mes d'abril no hi ha hagut accions significatives, ni grans atemptats. L'activitat ha anat a càrrec més aviat dels grups de suport, per exemple en la campanya contra l'autovia Navarra-Guipúscoa o contra la consideració de la Policia Autònoma basca com a policia integral, és a dir, que pot participar en la lluita antiterrorista igual que el cossos de seguretat estatals.

Una desbandada de presos atribuïts per la perspectiva de llargues condemnes podria propocionar potser la carta definitiva al govern per a entaular negociacions pacificadores amb tots els trumfos a la mà.

El que preocupa és per un costat no aixecar els temors dels partits sobre un pacte polític entre ETA i el govern fet a la seva esquena, i segon, que si s'arribés a produir l'acord que no deixés darrere seu nuclis d'ETA *grapitzats*, és a dir, reduïts a escamots molt mòbils, molt violents, molt radicals i molt difícils de detectar i d'agafar, a l'estil del GRAPO.

JUSTÍCIA MATA UN GRAPO A COLPS DE COMUNITAT

I parlant del GRAPO i de terrorisme no es pot passar

per alt la solemne relliscada del Ministeri de Justícia, que el dia 16 va donar oficialment com a mort un membre del GRAPO en vaga de fam, José Manuel Sevillano, i que els metges van ressuscitar un parell d'hores més tard. L'error fins i tot va arrossegar el ministre de l'Interior, que va declarar que havia donat instruccions a les Forces de Seguretat perquè anessin amb compte i va afegir coses com que ho lamentava i que fins a on pot arribar el sectarisme i el dogmatisme d'alguns.

Si bé l'incident és políticament irrellevant, demostra que l'administració central té els nervis de punta per aquest tema. Els atacs a funcionaris (policies, uixiers o de presons) comesos per aquests grups terroristes tenen un gran ressò i propicien reaccions corporativistes, que situen el govern en posicions molt incòmodes. La mort per inanició d'algun dels GRAPO era (i és) esperada en qualsevol moment, i la polèmica consegüent també.

No es pot oblidar que la decisió d'alimentar els presos en vaga de fam per força va provocar unes enormes discussions entre les forces democràtiques amb un cost molt gran pel mateix govern. És fàcil imaginar què passarà el dia que s'hagi d'anar a l'enterrament d'alguns d'aquests vaguistes.